

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Ε'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 27 του Μάου 1907

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονομίου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 249

Μη ζητᾷς σὰ λατινικὰ πῶς θὰ μιλήσεις καλὰ γερμανικά. Ρῶτα τὴ μάγνα σὺ σπῖτι, τὰ παιδιὰ σὺ τοὺς δρόμους, τὸν ἀπλοῖκὸ ἄνθρωπο σὺ τὸ πάσαυ. Κοίταξέ τοὺς σὺ τὸ στόμα πῶς μιλῶν κ' ἔτσι γράφει.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Ὁ καλὸς γραφίης λέει καινούρια πράματα μὲ συνηθισμένες λέξεις.

SCHOPENHAUER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἡ «Ἀρρωστη Δούλη» (συνέχεια).
- ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ. Ἡ βοσκοπούλα μὲ τὰ μαργαριτάρια.
- Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ. Ὁ ἐρωτόπαθος προσκυνητὴς τοῦ Σκιζήφρου.
- P. E. PAVOLINI. L' usignolo.
- ΕΩΜΕΡΙΤΗΣ. Μία Ἀθηναϊκὴ ἱστορία (τέλος).
- ΟΥΤΙΣ. Θεατρικὰ (Josette, ma femme).
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Κωστής Πιζλαμᾶς, Ν. Χαν-ζάρης, Λέκκας Ἀρβανίτης.
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ — ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΜΑΤΟΣΒΜΟ.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΟΥΦΑΣ

Σὲ κλαίει τοῦ χλωρότατου Μοναστηριοῦ τὰνδόνια, σὲ διαλαλοῦν ἀπ' τὴς κορφῆς αἱτοὶ μακεδονίτες. Σιγαλὸς, ἡμερὸς καὶ ἀγνὸς κ' ἀντρεπωμένος, καὶ εἶχες τριαντάφυλλο στὴν ὄψη σου κ' ἀτάλλι στὴν καρδιά σου, κ' ὑψώνουσαν, ὁμορφονί, σὺν ἑνα κυπαρίσσι, πὺ τοῦ σαλεύει τὴν κορφή κ' ἐν ἀλαφρῷ ἀγέρακι, κ' ἀπ' τὸν κορμὸ τοῦ πλάθειται τὸ δυνατὸ καρᾶβι. Στὸν τόπο πὺ σκοτώθηκες φέτρωσε δέντρο παίρνουν τὰνθια τοῦ οἱ νιὲς καὶ τοὺς βαθεῖους ὠριστολλίζον κόρφους κ' ὄσοι τοῦ τῶνε τοὺς καρποὺς γίνονται παλληκάρια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΒΟΣΚΟΠΟΥΔΑ

ΜΕ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἐχουνε νὰ πῶν πῶς ὄλα τὰ περκαμύθια εἶνε ἱστορίες ἀληθινές, πὺ γινῆκανε μιά φορὰ κ' ἑνα καιρὸ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Εἶναι πολλὲς ἀπ' αὐτὲς πὺ κανέννας δὲν τὴς θυμᾶται, γιὰτὶ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σβυστήκανε καὶ χαθῆκαν. Κ' ἐκεῖνοι πὺ ἀνιστοροῦν καινούργια παραμύθια, πὺ κανέννας δὲν τ' ἔχει ἀκουσμένα, δὲν τὰ γεννοῦν ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς, οὔτε κανέννας τοὺς τ' ἔχει εἰπωμένα ἀπ' τοὺς τωρινούς. Γι' αὐτὸ ἔχουνε νὰ πῶν πῶς οἱ παλιοὶ ἀνθρώποι, πὺ χροῖα τῶρα τοὺς ἔχει φαγωμένα τὸ χῶμα, καὶ πὺ μιά φορὰ κ' ἑνα καιρὸ περάσανε στὸν ἀπάνω κόσμω μεγάλᾳ βάσανα καὶ πάθη, σὲ ἀγάπες, σ' ἔλθητες καὶ σὲ πολέμους, θίλοντας νὰ μὴ ξεχαστοῦν τὰ βάσανά τοὺς, ξαναγυρίζουσε στὸν κόσμω καὶ ἀνιστοροῦνε τὴ ζωὴ τοὺς σὺ τοὺς ἀλαφροῦσκιωτοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι κανέννας μὲσα στὸν ὕπνω τοῦ ἢ μὲσα σὺ κατάχνιασμα τοῦ ἀκούει μίαν ἱστορία παλαικὴ καὶ σὺν ἐρθῆ στὴν ἑαυτὸ τοῦ, θοραεὶ πῶς ἔχει ἀκουσμένα κάπιο περκαμύθι καὶ τὸ χαίρεται μονάχως τοῦ καὶ τὸ ξαναλέει καὶ σὺ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι ἔχω ἀκουσμένα κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ παραμύθι, ξαπλωμένος στὸν ἡσκιο μιάς καρδιᾶς, μὲσα στὴν ἄψη τοῦ θεριστῆ. Εἶναι τὸ Παραμύθι τῆς Βοσκοπούλας μὲ τὰ Μαργαριτάρια.

*

Στὰ μέρη τοῦτα τὰ δικὰ μας εἶτανε μιά φορὰ ἑνα βασίλειο. Κι' ὁ βασιλεὺς ὁ γέρος εἶχε ἑνα μονάκριβο παιδί, πὺ τὰγαπούσε πῶς πολὺ ἀπ' τὴν κορῶνα τοῦ. Καὶ ἡ γριά ἡ βασίλισσα, πὺ εἶχε τὰ μεγαλύτερα μαργαριτάρια πὺ βρίσκονται στὴ γῆ, τὸ λάτρευε περισσότερο ἀπ' τοὺς θεσαυροὺς τῆς καὶ ναυουρίζοντάς το σὺν εἶτανε μικρὸ στὴν κούνια τὴ χρυσῆ τοῦ, ἀπλωνε σὺ κορμάκι τοῦ τὰ μαργαριτάρια τῆς καὶ τοῦλεγε : «Σὺν μεγαλώσῃς μὲ τὸ καλὸ καὶ πάρης τὴν κορῶνα τοῦ πατέρᾳ σου καὶ πάρης καὶ βασιλοπούλαν ὁμορφῆ γυναῖκα σὺ πλευρὸ σου, δικὰ σου εἶναι τὰ πλούτη κ' οἱ θεσαυροὶ μου καὶ τοῦτα τὰ μαργαριτάρια, πὺ δὲ βρίσκονται παρόμοια στὴ γῆς, θάστράψουν πάλι σὲ χάρες καὶ ξεφαντώματα σὺν ἄσπρω τὸν λαῖκὸ τῆς νέας βασίλισσας». Κι' ἀπλωνε τὰ μαργαριτάρια σὺ κορμάκι τοῦ καὶ τὸ ναυουρίζε γλυκά. Καὶ τὰ χοντρά μαργαριτάρια, μὲ στὴν κούνια τὴ χρυσῆ, μοιάζανε σὲ μεγάλα δάκρυα.

Σὲ μεγαλώσε τὸ βασιλόπουλο κ' ἔγινε ὁμορφὸ παλικᾶρι, ὄλες οἱ χάρες τὸ στολίσκανε μὲ τὰ χαρίσματα τοὺς. Τὸ μονάκριβο τὸ βασιλόπουλο εἶτανε κ' ὁ πρῶτος ὁ λεβέντης σὺ βασίλειο. Οἱ χάρες τοῦ ἀκουστήκανε ὡς τὰ πῶ μακρυνὰ βασίλεια καὶ πλούσιοι βασιλιάδες, ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα, στέλνανε προξενίεσ σὺ γέρο βασιλιά, γιὰ τὸ χαριτωμένω τὸν ὕγιό τοῦ. Μὰ τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔβαλε ποτὲ ἀγάπη μὲ τὸ νοῦ τοῦ, τὰ μάτια τοῦ ποτὲ δὲν τ' ἔρριξε ἀπάνω σὲ κοπέλα κ' ἔλειπε πάντα ἀπ' τὰ πανήγυρια καὶ τὰ ξεφαντώματα τοῦ παλατιοῦ. Ὁ γέρος ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ γριά ἡ βασίλισσα τὸχανε μαράζι στὴν καρδιά τοὺς. Μὰ τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔκουγε οὔτε ἀρμήνειες οὔτε παρακάλια. Κάθε αὐγὴ ἔπαιρνε τὸ τουφέκι τοῦ σὺν ὄμω καὶ τραβοῦσε σὺ τοὺς λόγους καὶ τὰ βουὰ. Ἔτσι περνοῦσε ὄλον τὸν καιρὸ τοῦ, δρασκελῶντας βράχους καὶ γκρεμνὰ, καὶ δὲν εἶτανε τόπος σὺ μεγάλο τοῦ βασίλειο, πὺ δὲν τὸν ἤξερε, δὲν εἶτανε κορφή πὺ δὲν τὴν εἶχε πατημένα, δὲν εἶτανε λόγγος πὺ δὲν ἔχρηκε τὸν ἡσκιο τοῦ, δὲν εἶτανε ρεματιὰ πὺ δὲν τὸν δέχτηκε κ' ἀρογιαλιά πὺ δὲν τὸν εἶδε. Τ' ὁμορφὸ βασιλόπουλο εἶτανε βασιλεὺς ἀληθινὸς σὺ βασίλειό τοῦ. Τὸν ξέρανε τὰ χροῖα σὺς ἀπάτητες κορφῆς, τὰ δέντρα τὰ χιλιά-

χρονα τὸν χαίρετοῦσανε, τὰνδόνια μὲς σὺς ρεματιῆς τὸν προβοδίζανε καὶ στὰρογιαλία τὰσμημένα τὰ κυματάκια τοῦ φιλοῦσανε τὰ πόδια τοῦ. Τῶμορφο τὸ βασιλόπουλο εἶτανε ἀληθινὸς βασιλεὺς σὺ βασίλειό τοῦ. Καὶ τὰγγίμια τοῦ βουνοῦ μερῶζανε ἀκόμω σὺ διάβα τοῦ καὶ σὺς ἐρημικῆς σὺς στάνες τὰγγιόσκυλλα τὸν ζυγῶνανε σκυρτὰ καὶ ταπεινὰ, κουνῶντας τὴν οὐρά τοὺς.

*

Ἐνα πρῶτὸ ὁ γέρος ὁ βασιλεὺς ἔραζε τὸ παιδί τοῦ καὶ τὸ φίλησε σὺ κούτελο. Τὸ κάθισε σὺμὰ τοῦ σὲ χρυσὸ θρονί καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀκουσε, παιδί μου, αὐτὰ πὺ θὰ σοῦ πῶ, καὶ ν' ἔχῃς τὴν εὐχή μου. Σήμερα εἶναι μεγάλη μέρα. Ἀπ' τὸ μεγάλο τὸ βασίλειο τῆς Ἀνατολῆς, πὺ μὲς χωρίζουσε θάλασσες πλατεῖες καὶ πῶς πλατεῖα ἀκόμω, ἡ ἔχθη καὶ παλιὰ μας κ' οἱ πολέμοι μας, φτάσανε προξενητάδες διαλεχτοὶ, μὲ καρᾶδια φορτωμένα χρυσάφια καὶ χαρίσματα. Ὄρα τὴν ὥρα φτάνουν οἱ τρανοὶ μουσαφίραιοι καὶ τὸ πκλάτι μας θὰ ἰδῆ μεγάλο πανηγῦρι σήμερα.

Τὸ βασιλόπουλο ἔκουσε ἀδιάφορα τὰ λόγια τοῦ πατέρᾳ τοῦ. Ὁ γέρος ὁ βασιλεὺς τοῦ χὰιδεψε μὲ τὰ γέρικα δάχτυλά τοῦ τὰ χρυσὰ μαλλικὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀκουσε, παιδί μου. Πέταξε τὸ τουφέκι σου σὲ μιά γωνιά, βγάλε τὰ ρούχα σου τὰ σκονισμένα καὶ τὰ ταπεινὰ, καὶ φόρεσε τὰ χρυσὰ σου καὶ τὰ βελούδα σου. Σήμερα εἶναι μεγάλη γιορτὴ σὺ παλάτι μας.

Τὸ βασιλόπουλο ἀποκρίθηκε :

— Κι' ἂν εἶναι μεγάλη γιορτὴ σὺ παλάτι μας μὲ τὸ κκλὸ νὰ ξεφαντώσετε. Κι' ἂν εἶναι τρανοὶ μουσαφίραιοι σὺ τραπεζὶ μας, φτάνουσε ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα νὰ τοὺς καλοδεχτοῦνε. Κι' ἂν εἶναι προξενητάδες γιὰ τὰ μένανε, ἐγὼ παίρνω τὸ τουφέκι μου καὶ πάω στὴ δουλειὰ μου.

Ὁ γέρος ὁ βασιλεὺς θύμωτε βαρεῖα, τὸ αἷμα τοῦ τὸν ἐπνίξε σὺ λαῖκὸ καὶ τρέμοντας δλόσωμος, εἶπε βαρὺ λόγο σὺν ἀγαπημένω τοῦ. Μὰ τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔλλαξε γνώμη.

— Ἀλλοῖμον ! εἶπε ὁ γέρος ὁ βασιλεὺς. Λίγα χρόνια ἡ γῆ μας ἔμεινε ἀπότιστη ἀπ' τὸ αἷμα. Τὰ νιάτα μου μὲς σὺ τοὺς πολέμους πέρασαν. Ὁ ἀνθὸς τῆς χώρας μας θερίστηκε χρόνια καὶ χρόνια ἀπ' τὸ δρεπάνι τῶν ὀχτρῶν μας. Καὶ τῶρα σὺν ἀρνηθοῦμε τὸ χὰρισμά τοὺς, πάλι τὸ αἷμα μας θὰ ποτίσῃ τὸ διψασμένο χῶμα — καὶ ποτὸς ξέρει — σκλαβῶν κ' ἐμεῖς, σκλαβῶμένη κ' ἡ γῆ μας, θὰ σερβοῦμε σὺ πόδια τῶν ὀχτρῶν μας. Ἀμποτε μόνω, κλεισμένα τὰ μάτια μου, νὰ μὴν ἴδουσε τὴ μεγάλη σφοδρά.

Τὸ βασιλόπουλο πετάχτηκε ἀπάνω καὶ τὰ μά-

τια του άστρηνε, μέσα στα σύννεφα τῶν λογισμῶν του.

—Κι' ἂν οἱ ὄχτροί μας μελίσσι πέσουνε στὴ χώρα μας, καλῶς τους νὰ κοπιᾶσουν. Τὸ χέρι ἐτοῦτο δὲν ἀπόκαμε ποτὲ κρατῶντας τῆρματα. Κι' ἂν θέλῃ ὁ βασιλεὺς ὁ πατέρας μου νὰ κἀνῃ χάρισμα στους ὄχτρούς του, ἔχει χώρες καὶ θησαυροὺς κι' ἄς τοὺς χαρίσῃ. Κι' ἂν θέλῃ νὰ διαφεντέψῃ τὴ χώρα του, τὸ αἷμα μου εἶναι δικό του κι' ἄς τὸ χύσῃ στὰ πόδια τους. Μ' ἂν θέλῃ τὴν καρδιά μου νὰ τὴν κἀνῃ χάρισμα, ἄδικα πασχίζει κι' ἀγωνίζεται. Αὐτὴ δὲν τὴν ὀρίζει.

Καὶ σὺβοντας λυπητερά τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ κρύψῃ δυὸ δάκρυα ποὺ στάζανε στὰ χλωμά του μάγουλα, εἶπε σιγά:

— Ἀλλοίμονο! Οὐτ' ἐγὼ αὐτός μου τὴν ὀρίζω.

Κ' ἔφυγε βιαστικά, πνίγοντας τὰναφυλλητὰ τοῦ στήθους του.

*

Τὸ βασιλόπουλο κρέμασε τὸ τουφέκι στὸν ὦμο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ βουνό. Μέσα στὶς πυκνὲς τίς λαγκαδιὲς εἶτανε τὸ λημέρι του. Μὰ τὸ βασιλόπουλο εἶτανε καιρὸς τώρα ποὺ δὲν εἶχε ρίξει τουφεκιὰ στὸ λόγγο. Οἱ πέρδικες πετούσανε ἄφρα σιμά του, τὰ κοτσύφια τοῦ σφυρίζανε ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ τὰ μικρόπουλα μέσα στὶς φυλλωσιὲς δὲν κόβανε τὸ τραγοῦδι τους σὺν περνοῦσε. Φτερό δὲ σήκανε τὸ τουφέκι του νὰ χτυπήσῃ. Εἶτανε καιρὸς τώρα ποὺ τὰ πουλιὰ εἶχανε πάρει γιὰ τὸ βασιλόπουλο ἀνθρωπινὴ λαλίτσα καὶ τοῦ μιλούσανε λόγια γλυκὰ καὶ μπιστεμένα.

Καθὼς περνοῦσε ὁ κυνηγὸς μέσα στὰ σύαμπα τοῦ λόγγου, γυρεύοντας — κάτι γυρεύοντας μὲ τὰ μάτια ὀλόγουρα— ἕνας πετροκότσηφας, πούχε χωθεῖ μέσα στὰ κλαριά, φεύγοντας τὴν ἄψῃ τοῦ ἡλίου, τοῦ σφύριζε στ' αὐτί:

— Πάρε τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ κατέβα στὴ ρεματιὰ. Ἀπάνω στὸ στρογγυλὸ τὸ λιθάρι, ποὺ τὸ σκεπάζει ὁ γεροπλάτανος, δροσιολογιέται ἡ ἀγάπη σου.

Ὁ κυνηγὸς πῆρε βιαστικὰ τὰ πόδια του, ἔφτασε στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ κατέβηκε στὴ ρεματιὰ. Τάηδονια τραγουδοῦσαν ἀπάνω στὰ δασὰ πλατάνια καὶ πάνω στὶς ρίζες του, ποὺ τίς πότιζε γαργαλιστὸ τὸ τρεχούμενο νεράκι, τὸ ἄσπρο κοπάδι δροσιολογιότανε. Ἀπάνω στὸ στρογγυλὸ λιθάρι, ποὺ τὸ σκέπαζε ὁ γεροπλάτανος, καθότανε ἡ ἀγάπη του.

Μὲ τοῦ λαγοῦ τὴν περπατησιὰ ἔφτασε ὁ κυνηγὸς στὸ στρογγυλὸ λιθάρι. Ἡ βοσκοπούλα εἶχε ξαπλωμένο τὸ ἄπλερο κορμί της ἀπάνω στὸ λιθάρι κι' ἀκουμποῦσε τὸ ξέγνοιαστο κεφάλι ἀπάνω στὴ γέρικη οὐλοῦδα τοῦ πλατάνου. Ὡρα τὴν ὥρα τὴν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ τῆρδονάκια νανουρίζανε τὸ ὕπνο της κι' ὁ γεροπλάτανος μουρμούριζε στους διαβάτες μὴ λάχῃ καὶ τὴν ξυπνήσουν. Ὁ κυνηγὸς, μὲ τὸ τουφέκι στὸν ὦμο, στάθηκε ἀγνάντια καὶ τὴν κοίταξε. Τοῦ φάνηκε σὰ μεσημερνὴ νεράηδα ποὺκανε τὴν κοιμισμένη, καρτερώντας νὰ τοῦ πᾶρῃ τὴ μιλιὰ. Κ' ἔμεινε βουβὸς ὥρα πολλὴ κοιτάζοντας της. Μὰ καὶ νᾶθελε νὰ μιλήσῃ δὲν μπορούσε. Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε στεγνώσει στὸ λαιμὸ καὶ τὰ χεῖλια του μόνο ἀναδέθανε ἀλαφρὰ μὲ τὸ ἀνάδεμα τῶν χειλιῶν τῆς κοιμισμένης. Λὲς πὼς τὸν εἶχε πάρει κι' αὐτὸν ἕνας γλυκὸς ὕπνος καὶ πὼς βλέπανε κ' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο τῶνειρο.

Ὁ γεροπλάτανος ὁ ζηλιάρης ἔριξε ἕνα φύλλο ξερὸ ἀπάνω στὸ κούτελο τῆς κοιμισμένης καὶ τὴν ξύπνησε. Μπροστὰ στὰ μάτια της εἶδε ἄξαρνα ἡ κοπέλλα τὸ νέο τὸν κυνηγὸ, ποὺ πάντῃ τὸν ἔκαρτεροῦσε καὶ πάντα τὸν ἀπόδιωχνε. Μικὰ ντροπὴ χύθηκε κ' ἔβαψε μὲ κοκινάδι τὸ πρόσωπό της. Γιατί οἱ κοπέλλες ἔχουνε κρυφὸ καὶ μυστικὸ τὸν ὕπνο τους καὶ τὸν σὺλανε ἀπ' τὰ μάτια τῶν παλικαριῶν.

Ὁ κυνηγὸς τὴν καλημέρησε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Τί θέλεις ἀπομένα, κυνηγέ, μὲ τὸ τουφέκι; τοῦ εἶπε δειλὰ. Ἐδῶ δὲν εἶναι πέρδικες, δὲν εἶναι μήτε κοτσύφια. Ἐδῶ ἀηδονάκια μόνο κελαῖδούν στὶς φυλλωσιὲς. Πάρε τὸ τουφέκι σου, κυνηγέ, καὶ τράβα στὴ δουλειὰ σου...

— Ὁμορφὴ κοπέλλα, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ κυνηγὸς, ἐγὼ δὲν κυνηγῶ κοτσύφια μήτε πέρδικες. Κ' ἐκεῖ ποὺ κελαῖδούν τάηδονια εἶναι ἡ λαχταρχ μου.

— Πάρε τὸ τουφέκι σου, κυνηγέ, καὶ τράβα στὴ δουλειὰ σου. Τὰ λάφια κι' οἱ λαγοὶ δὲν ἔρχονται νὰ ξεδιψάσουν στὴ ρεματιὰ μεσημεριάτικα. Ἐδῶ μονάχα τὸ ἀσπρόμαλλο κοπάδι του σῶνει τὴν δίψα του. Κι' ἂν θέλεις λαγοὺς καὶ λάφια, πάρε τὸ τουφέκι σου καὶ τράβα στὴ δουλειὰ σου.

Ὁ κυνηγὸς ζύγωσε πὶὸ σιμά της καὶ τῆς εἶπε πάλι:

— Ἐγὼ κι' ἂν εἶμαι κυνηγὸς δὲν κυνηγῶ λαγοὺς καὶ λάφια. Κ' ἐκεῖ ποὺ τὸ ἀσπρόμαλλο κοπάδι σῶνει τὴ δίψα του, θέλω κ' ἐγὼ νὰ ξεδιψάσω. Ὁμορφὴ πιστικὰ, δὸς μου τὸ ἀθάνατο νερὸ ἀπ' τὰ χειλιάκια σου.

Ἡ ὁμορφὴ βοσκοπούλα, ποὺ καθὲ μὲρα καρτεροῦσε τὸ νέο τὸν κυνηγὸ καὶ καθὲ μὲρα τὸν ἀπόδιωχνε μὲ τὴν κἀκία τῆς ἀγάπης, σηκώθηκε ἀπάνω μ' ἕναν ὁμορφὸ θυλὸ καὶ ξαναεἶπε:

— Ἀλλοίμονο σ' ἐσένα, κυνηγέ. Ἐγὼ ἔχω ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια κι' ἂν σὲ ἴδουν σιμά μου τὸ αἷμα σου θὰ τρέξῃ ποταμὶ στὸ ποκοῖνο τὸ χριτάρκι. Ἀλλοίμονο σ' ἐσένα, κυνηγέ, καὶ τρισάλλοιμονο σου.

Ὁ νέος ὁ κυνηγὸς τὴν κοίταξε γλυκὰ.

— Κι' ἂν ἔχῃς ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια, χαρὰ σ' ἐμένανε, νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα μου ποταμὶ στὴν ποδιά σου...

Τότε τὰ δυὸ τὰ χεῖλια τῆς βοσκοπούλας τοῦ εἶπανε πάλι μὲ τρομαχὰ:

— Φύγε, κυνηγέ, ἀπὸ σιμά μου...

Καὶ τὰ δυὸ τῆς τὰ μάτια τοῦ εἶπανε μὲ λαχταρά:

— Ἐλα, κυνηγέ, καὶ πέσε στὴν ἀγκαλιὰ μου.

Ὁ νέος κυνηγὸς δὲν ἄκουσε τὰ δυὸ τῆς τὰ χεῖλια, μόνο ἄκουσε τὰ δυὸ τῆς τὰ ματακίκα κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ της. Χίλια χρόνια βᾶσταζε τὸ ἀγκαλιασμά τους καὶ τὰ φίλια τους ἄλλα τόσα. Καὶ σὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ κυνηγὸς ἀπ' τὰ γλυκὰ τῆς στήθια, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ τσαντα του μιὰ τραχηλιά μὲ μαρκαριτάρια καὶ τὴν πέρασε στὸν ἄσπρο της λαιμὸ.

Ἡ βοσκοπούλα ξαφνιαστικὴ. Ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει τόσο ζυρφεὲς χαντρεὲς.

Ὁ νέος ὁ κυνηγὸς τῆς εἶπε τότε:

— Μὴν τὸ βγάλῃς ποτὲ ἀπ' τὸ λαιμὸ σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ θυμητικὸ τῆς ἀγάπης μας.

Ἡ βοσκοπούλα γύρισε καὶ κοίταξε τὰ ὁμορφα μαργαριτάρια στὸ λαιμὸ της καὶ δυὸ δάκρυα στάζανε ἀπάνω στὰ θαμπὰ πετραδιά.

— Ποτὲ μου δὲν εἶδα τόσο ζυρφεὲς χαντρεὲς, ξαναεἶπε.

Ὁ νέος ὁ κυνηγὸς φίλησε τὸν ἄσπρο της λαιμὸ, μὲ τὰ θαμπὰ μαργαριτάρια. Ἐνα γλυκὸ ἀεράκι σαλεψε τὰ κλαδιά τοῦ γεροπλάτανου καὶ δυὸ ἀχτίδες χρυσὲς γλυστρήσανε ἀπ' τὴ φυλλωσιὰ του καὶ πλέζανε μιὰ χρυσὴ κορῶνα στὸ κεφάλι της.

Ὁ νέος ὁ κυνηγὸς τὴν κοίταξε γλυκὰ καὶ εἶπε μέσα του:

— Πόσο τῆς μοιάζει γιὰ βασιλίτσα!

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΨΥΧΑΡΙΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ

Τοῦ κάκου. Λὲς καὶ τῶκανε πείσμα ὁ κ. Ἀρτός. Δὲν ἔμπαινε ποὺ δὲν ἔμπαινε στὸ νόημα. Οἱ γιατροὶ πολλὲς γενικὲς ιδέες δὲν ἔχουνε, προπάντῃ σὺν εἶναι ἰδιογνώστες, καθὼς συχνὰ ἔτυχε νὰ τὸ πικρατηρήσῃ ὁ Ἀντρέας. Κι' ἀπὸ ἴσως εἶναι τὸ μεγαλύτερό τους τὸ ἐλαττωμα. Εἶχε δὲν εἶχε, τῆς κάθισε στὴν πληγὴ τῆς ὁ κ. Ἀρτός τὸ περίφημό του τὸ ἰωδοφορμωσόλι. Ἐβγαλε τὸ λαστικένιο σουληνάρι ποὺ ἄδειαζε δλοῖνα κι' ἀποτροχόουσε τὸ ἔμπυο. Ἐβγαλε στὴ θέσι τοῦ φυτίλι ἀπὸ γκάζα. Γιατί τότες νὰ μὴν ἀντισταθῇ ὁ Ἀντρέας; Γιατί δὲ σοῦ εἶναι πάντα βολετὸ νάντισταθῆς ἐνός γιατροῦ. Συλλογιέσαι μέσα σου πὼς ξέρε, πὼς θὰ ξέρῃ καλύτερα. Τὸ ἤθελε κιόλας ἴδια ἡ Κατινούλα νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ

*) Ἡ ἀρχὴ του στὸ 228 φύλλο.

τὴν πληγὴ της, ἀπὸ τὰ δεσίματα καὶ τὰ σουληνάρια. Λαχταροῦσε τὸ παιδί. Δὲν τόλμησε νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ κέρι ὁ Ἀντρέας. Ἴσως καὶ νὰ εἶχε δικίω ἢ κοπέλλα. Κι' ὡστόσο τῶνοιωσε ψυχόρητὰ του ὁ Ἀντρέας πὼς τὸ κλείσιμο θὰ τοὺς φέρῃ χίλια κακά, μπορεῖ κι' ἀγιάτρεφτα. Μὰ ἡ κούραση, ὅλο του ἐκεῖνο τάποθάρρεμα τὸ φυσικὸ καὶ ἠθικὸ, ἡ δουλειὰ του ἡ ψεσινὴ ποὺ τὸν ἀφάνισε, ὁ βήχας τῆς μικρῆς ὅλη τὴ νύχτα, οἱ ἠμιλίες του μὲ τὸν Πάβλο, μ' ἕνα λόγο οἱ ἀντάρες οἱ ἀπαραίτητες τῆς ζωῆς, τὸν μπόδισαν νὰ δεῖξῃ τὴν χρειάζουμένη τὴν ἐνέργεια. Ἐμελλε τίς ἀκόλουθες μέρες νὰ τὸ μετανοίωσῃ πικρὰ οἱ φόβοι του ἀληθίφανε. Ἡ δεινὴ ἀβρώστια ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀβριανὴ ποιὸς θὰ τὸ ξεδιαλίσῃ τί ἔγινε: Πιάστηκε, ξαναπιάστηκε τὸ νερὸ τὸ πειρασμένο, ἐρεθίστηκε, λαβώθηκε; Ὅπως κι' ἂν εἶναι ἀνέθηκε ἡ θερμοκρασία, κι' ἀμέσως ἀχ! τὰσπρουλιάρικα τὰ συννεφάκια, τὰ τρομαχτικά, οἱ γνωστὲς ἐκείνες οἱ θολάδες, ἡ καταλεφκὴ βαρειά γύψιν, γρχυμούλα στὸν πάτο, μ' ἕνα λόγο, τὸ ἔμπυο, ξαναφάνηκε στὸ καθάριο τὸ νερὸ. Ἀπὸ τὴν τρίτη, ἔφτά τοῦ Μάρτη, ὡς τίς εἴκοσι ἔξη, κεριακὴ, πάλεψε ὁ Ἀντρέας, προσπαθώντας νὰ τὸ ξεφορτωθῇ τὸ καταρραμένο τὸ γιατρικὸ, τὸ ἰωδοφορμωσόλι ποὺ τὴν ἔκαι-

γε καὶ δὲ φελοῦσε, δοκιμάζοντας δυὸ φορές νάπατιναξῇ καὶ τὸ γκαζινο τὸ φυτίλι, ποὺ καθὲ φορὰ ὁ κ. Ἀρτός, σὰ νάπαζε μὲ τὴν ἀβρώστουμένη, τῆς τὸ ξανάχανε στὴν πληγὴ, ἀντὶς νὰ τῆς ἀφῆσῃ τὸ σουληνάρι, νὰ συγχασῇ. Ὅταν ὅμως τὸ σαββατο, εἰκοσιπέντε, ἄκουσε ὁ Ἀντρέας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀρτοῦ πὼς πιθανὸ ἢ πληγὴ νὰ κλείσῃ καὶ σ' ἔξη μῆνες, ἐνὼ πρῶτα τους ἔλεγε δυὸ βδομαδες, δὲ διστάξε πιά κι' ἀποσφαισε πὼς δὲν πρέπει νὰ τὴ βεβαιώζουν ἔτσι τοῦ κάκου, χωρὶς οὔτε νὰ σοῦ τὸ κατέχουνε θετικὰ πότε καὶ πὼς θὰ τελειώσῃ τὸ βρασνο. Ἀναγκάστηκε ὁ Ἀρτός μας νὰ παύσῃ καὶ τὰ καινούργια του γιατρικὰ καὶ τὰ φυτίλια. Τὴν κεριακὴ δὲ βᾶσταζε ὁ Ἀντρέας καὶ βῶττησε τὸν κ. Ἀρτὸ γιατί τᾶκαμε ἀφτὰ καὶ τί ἔχει τώρα ἡ Κατινούλα.

Μ' ἕνα ὕφος παραξένο, ποὺ δὲν τὸ γνώριζε ὡς τὰ τότες ὁ Ἀντρέας, ἕνα ὕφος γλήγορο, ἀπόκοτο, σαληρό, σκεδὸν ἀφτάδικο, τοῦ ἀποκρίθηκε πηδηχτὰ τὸ γιατροῦδάκι, κατεβαίνοντας τὴ σκαλίτσα τοῦ σπιτιοῦ στὴν ἀβλή.

— Ἀτί θέλετε νᾶχῃ; Ὅτι καὶ πάντα. Πυελονεφρίτι. Τὸ νερὸ τῆς εἶναι ποὺ μαζώνει. Γιὰ τοῦτο ἀνεβαίνουνε οἱ θερμοκρασίες κι' ἂν ἐξακολουθήσῃ τὰνέβασμα—ἐπειδὴ κ' οἱ σημερνοὶ 38°3 δὲν ἔχουνε δά-